

ANYKŠČIŲ KRAŠTO AMATŲ MEISTRAI

LIAUDIES MENININKĖ AUDĖJA VERONIKA VAIČIULIENĖ

Veronika Baltakytė-Vaičiulienė gimė 1936 metais Utenos rajone, Kišūnų kaime, darbininkų šeimoje. Tėvas buvo labai silpnos sveikatos, todėl visi keturi vaikai nuo mažens dirbo įvairiausių darbus. Veronika labai norėjo mokytis. Mokyklą pradėjo lankyti septynių metų. Kasdien pėsčia nueidavo 5 kilometrus į Duokiškio pradinę mokyklą. 1952 metais baigė aštuonias klases. Toliau nebesimokė, nes turėjo padėti motinai namuose. Kartu su motina eidavo dirbti į kolūki, o žiemą ausdavo.

1963 metais persikėlė gyventi į Anykščius. Veronika Baltakytė-Vaičiulienė yra gabi audėja. Ji pati audimo raštus sugalvoja. Jos darbuose atgyja senojo sodžiaus vaizdai, mergelių laistomi rūtų darželiai.

1964 metais Veronikai Vaičiulienei išduotas LTSR liaudies dailės meistro pažymėjimas.

„Mūsų šeimoje audėjų nebuvo. Aš dažnai nueidavau pas kaimynę, kuri buvo išgarsėjusi audėja. Man labai patiko tas darbas. Dar nemokėdama austi, aš jau svajojau apie nuosavas stakles ir pirmam audimui net raštą buvau sugalvojusi.

Austi niekas manęs nemokė. Nusižiūrėjusi nuo kaimynės, pabandžiau ir pati. Išėjo neblogai. Turėdama 16 metų aš jau gerai audžiau. 1960 metais nusipirkau nuosavas stakles. Mokėjau už jas 600 rublių. Kiek man džiaugsmo buvo. Niekaip nuo staklių negalėjau atsitraukti. Ir jau 1960 m. pirmą kartą į liaudies darbų parodą Rokiškyje aš nusiunčiau savo darbus. Audžiu daugiausia lovatieses. Raštus audiniams kuriu pati. Mano lovatiesės išmargintos liaudiškais motyvais. Iš viso išaudžiau pusantrą tūkstančio lovatiesių. Dažnai dalyvauju liaudies menininkų darbų parodose Panevėžyje, Vilniuje, Utenoje, Anykščiuose.

Lietuvos 30- mečiui galvoju išausti kilimėlį su Anykščių peizažu“.

Pasakojo **Veronika Vaičiulienė**,
pasakojimą apie 1970 m. užrašė **St. Kizienė**

P. S. Audėja Veronika Vaičiulienė dabar – Veronika Limbienė.

LIAUDIES AUDĖJA TEKLĖ VARNIENĖ

Teکلė Gaigalaitė-Varnienė gimė 1930 m. Čekonių kaime, Debeikių valsčiuje. Šeimoje augo penki vaikai.

Čekonių pradinę mokyklą pradėjo lankyti septynių metų. Baigusi mokyklą toliau nesimokė.

Tarybinės santvarkos metais, kuriantis kolūkiams, dirbo kolūkyje „Tarybinis artojas”.

Austi pradėjo turėdama 10 metų. Iš pradžių audė maišus, o vėliau pradėjo austi staltieses, rankšluosčius. 1957 metais įstojo dirbti į Kauno Dailės kombinatą. 1965 metais pradėjo lankyti Anykščių vakarinę-neakivaizdinę vidurinę mokyklą. Baigė aštuonias klases. 1966 metais persikėlė gyventi į Anykščius. Audėja dažnai dalyvauja liaudies meno darbų parodose.

„Nuo mažens labai mėgau visokius rankdarbius. Mano bobutė buvo audėja. Ji pirmoji ir išmokė mane šito meno. Turėdama 10 metų pradėjau austi maišus, o 14 metų būdama išaudžiau kilimėlį.

Pradžioje dirbau su paprastomis staklėmis, audžiau rinktinius rankšluosčius. Kai šituos darbus pristačiau į Kauno dailės kombinatą, netikėjo, kad galima tokius raštus išausti kaimiškomis staklėmis.

1958 metais nusipirkau „Šafto” stakles. Tai jau plačios staklės, galima su jomis austi daugianyčius. Dabar audžiu „Žakardo” staklėmis. Raštus audiniams sugalvoju pati. Daugiausia audžiu senobiniais raštais. Per mėnesį padarau 10 lovatiesių“.

Pasakojo **Teکلė Varnienė**,
pasakojimą apie 1970 m. užrašė **St. Kizienė**